la pau

la pau

QUIM CURBET

La història de la humanitat és un permanent conflicte i una rastellera incomptable de guerres. Denominem "Pau" als períodes més o menys llargs que hi ha entre una guerra i una altra.
De fet, la pau no és l'absència de conflictes sinó de guerres. El general Franco va presumir de molts anys de pau, una pau lamentable perquè no anava acompanyada de justícia ni de llibertat, una pau sense concòrdia.
Si hem d'anomenar "pau" a l'esclavitud, a la barbàrie o l'aïllament, val més no ser pacifista. La pau quasi sempre és preferible a la violència, però en aquest "quasi" és on ens podem perdre. Ser pacífic no és una opinió, és una virtut, ser pacifista no és una virtut, és una opinió, una ideologia, una doctrina.
És evident que no hi ha guerres justes -tampoc hem de confondre la guerra amb la justícia- però això no prova que la pau sempre sigui suportable.
Ser pacífic és desitjar la pau, intentar aconseguir-la o defensar-la, però mai a qualsevol preu. L'any 1938 el primer ministre anglès, Neville Chamberlain, va tornar de Munic on s'havia reunit amb Hitler, amb un document a la mà on el Führer es comprometia a salvaguardar la pau.
Chamberlain va ensenyar el paperet a la gentada que l'esperava a l'aeroport i va exclamar: "Aquesta és la pau dels nostres dies!".
Va ser una pau que durà només un any, just el temps necessari perquè Hitler es veiés amb cor d'iniciar una guerra d'envergadura mundial que arrossegà al desastre tot Europa, i que produí més morts i destrucció que qualsevol altre conflicte en la història de la humanitat. D'aquells pacifistes de finals dels trenta se'n va dir "els muniquesos", des d'aleshores cal anar molt amb compte quan es parla de pau.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2013/10/05/pau/637828.html?utm_source=rss